

giver Tegn eller Udfigt til, at disse Dissenspunkter kunne udjævnes. Jeg ser ikke, at der fra Folketingets Side er udtalt noget, som paa en bestemt Maade viser, at dette Ting skulde være til Sinds, at fravige sit Standpunkt. En almindelig Udtalelse om Imødekommenhed er jo ikke nok til at vise, at Imødekommenheden vil strække sig saa vidt, som Landstinget paa sin Side maa forlange, hvad disse Punkter angaar. Og fra en anden Side i det andet Ting end den, som Forslagsstillerne tilhøre, blev det endog saa meget bestemt udtalt, at en Imødekommen lige over for Landstingets Standpunkt paa disse 3 Dissenspunkter, der, som det jagdes, betegnede Lovforslagets Indrømmelser til Befolkningen, kunde ikke ventes eller burde ikke finde Sted. Jeg mener nu, at Landstinget paa sin Side ikke kan fravige noget af, hvad der af den Side af Fællesudvalget, som repræsenterede Landstingets Anskuelse, blev indstillet til dette Ting og vedtaget her. Denne min Mening er jo ikke grundet paa noget som helst Lune eller paa Stridighed, men paa, at vi anse det Standpunkt, som vi have indtaget, for aldeles væsentligt med Hensyn til vor Opfattelse af, om Lovforslaget i det hele vil være til Vaade for Folkestolen. Vi havde, som det vil være alle bekendt, store Betæneligheder ved overhovedet at gøre den Indrømmelse til Privatstolen, som vi dog til spvende og sidst gif ind paa, men det maa altsaa være et Spørgsmaal for os, om vi i det hele kunne fastholde denne Indrømmelse. Hvad de to andre Punkter angaar, forholdes Sagen sig jo saaledes, at Landstingets Standpunkt er dette, at vi ikke kunne eller ville købe den Forbedring af Skolernes Bilskaar i Almindelighed og af Skolelærernes i Særdeleshed, som Lovforslaget tilsigter, med Bestemmelser, som i andre Henseender ville forringe Skolernes Stilling. Vi ville ikke købe den væsentlige Lønningsforbedring, som er tilsigtet for Skolelærerne, med paa et andet Punkt — nemlig med Hensyn til Forfremmelsesforholdene — at stille dem endnu ugunstigere, end de ere stillede efter den bestaaende Ret, og vi kunne ej heller gaa med til en Forbedring af Skolelærernes Stilling, som købes med, at Stolen i sin Helhed bliver sat under et Tilsyn eller et Formynderskab, der vil være saa uheldigt, som efter vor Opfattelse Skolekommissionen vil være med den Sammenfætning, som er givet den i Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger. Det er Punkter, der, saa vidt jeg kan se, maa være aldeles væsentlige og afgørende for Landstingets Standpunkt. Og hvad særlig Kaldesspørgsmaalet an-

gaar, blev det jo ogsaa meget bestemt udtalt af Ordføreren her ved den sidste afsluttende Behandling, at det var det Minimum — saaledes tror jeg, Udtrykket faldt — som vi kunde gaa ind paa. Det, som Fællesudvalget indstillede til Landstinget i saa Henseende, var jo i Virkeligheden ogsaa meget imødekommende over for Folketinget, og saa meget mere imødekommende, som Landstingsudvalget ved den tidligere Behandling havde erklæret, at end ikke det, som da blev vedtaget af Landstinget, tilfredsstillede adskillige Medlemmer af Flertallet, og naar disse Medlemmer nu havde sluttet sig til det, toge de det bestemte Forbehold, at hvis Sagen kom frem paa ny, vilde de stille en anden Ordning op, som forekom dem mere hensigtsvarende. Naar Forholdet er det, at der her staar meget bestemte Standpunkter lige over for hinanden, tror jeg, at en Forhandling paa det Grundlag, at Sagen henvises til et Fællesudvalg, vil føre til det samme Resultat som i Fjor, nemlig at vi paa ny staa lige over for en Mur, som viser sig uoverstigelig, i hvert Fald saa længe disse Punkter staa som isolerede Dissenspunkter. Jeg mener derfor, at vi ad denne Vej ikke fremme Sagen.

Der er tillige en anden Grund, hvorfor jeg mener, at det lidet vilde tjene Sagens virkelige Fremme, hvis vi fulgte denne ekspedite Behandlingsmaade snarest muligt at faa Lovforslaget over i et Fællesudvalg. Sagen er nemlig den, at jeg betragter den Behandling, som fandt Sted her i Landstinget i Fjor, som i sig selv ufuldstændig. Det vil jo erindres, at Lovforslaget, som jeg allerede har nævnt, kom til 1ste Behandling her den 11te Marts, og efter en ret indgaaende 1ste Behandling her i Tinget blev det henvist til et Udvalg. Dette Udvalg, for hvilket jeg havde den Ære at være Formand, arbejdede meget hurtigt, idet det afsluttede hele Behandlingen i Løbet af 14 Dage, og jeg tør vel nok udtale, at det var under væsentligt Hensyn til to Omstændigheder. For det første var det af Hensyn til den Omstændighed, at den højtærede Kultusminister ved Sagens Forelæggelse her i Tinget udtalte det Haab, at Sagen trods det sene Tidspunkt, paa hvilket den var kommen til dette Ting, dog maatte kunne fremmes, saaledes at den kunde bringe et Resultat endnu i daværende Samling. Dernæst var det ogsaa af Hensyn til den Omstændighed, at det store Flertal eller i alt Fald et Flertal i dette Ting havde i den Grad Følelsen af Vigtigheden af at naa et Resultat og af Betydningen af det, der derved vindes for